

T ri prašćića

Nekada davno, na rubu jasenove šume, u toru pokraj svoje majke, rasla su tri prašćića. Kad su narasli, došlo je vrijeme da se osamostale i sagrade vlastiti dom. Kako su bili jako vezani jedan za drugoga, odlučile su sagraditi svoje nove kuće jednu pokraj druge. Tako će biti blizu jedan drugome i međusobno si pomagati. Iako su bili braća, prašćići su se razlikovali.

Najstariji prašćić bijaše marljiv i spretan. Neprestano je u džepu svog radnog odijela nosio kliješta i čekić. Po cijele dane je radio i popravljao svakakve stvari ili je od starih dijelova sklapao nove. Njegova mlađa braća nisu ni izbliza bila tako vrijedna. Oni su po cijeli dan ležali na plastu sijena ili pecali u potoku, vežući konop s udicom za papke. Radili su jedino kad su baš morali. Zbog toga što su prašćići bili toliko različite naravi, razlikovale su im se i kućice koje su sazidali.

Najstariji prašćić koji je bio spretan u zidarskom zanatu, sagradio je kuću od cigala, četvrtastu i čvrstu. Srednji brat je svoju kuću sagradio od drvenih dasaka, klimavu i nestabilnu, žureći se da bude što prije gotova, a najmlađi je u jednom popodnevu napravio kućicu od snopova slame jer se nije htio gnjaviti. Najstariji prašćić je upozorio braću da im se, s prvom olujom, kuće mogu srušiti jer su loše sagrađene, ali oni se nisu obazirali na njegove savjete. Išli su zajedno na pecanje i podsmješljivo ga promatrali kako stalno dotjeruje neke detalje na svojoj lijepoj kući od cigala. Jasenova šuma u kojoj su prašćići živjeli, spadala je u najljepše predjele na svijetu. Bijaše puna najraznovrsnijeg bilja i šarenog cvijeća, ali je imala i svojih opasnosti. U šumi je prebivalo mnoštvo krvoločnih zvijeri.

Jedan od njih je bio i zli vuk. Njegovo najomiljenije jelo bili su prašćići. Jednog dana on naiđe na kuću od slame najmađeg prašćića i kako je bio jako gladan, pokuca na vrata. Vidjevši kroz otvor na vratima da je ispred kuće vuk, najmlađi prašćić se uplašio. Nakon što je pokucao nekoliko puta, zli vuk je izgubio strpljenje i viknuo:

„Otvaraj odmah! Ako ne otvoriš, puhnuti ću iz sve snage i otpuhati tvoju kuću od slame!”

Kako nije bilo odgovora, vuk stade puhati i iz prvog pokušaja otpuše lagane zidove od slame. Najmlađi prašćić se prestravio kad je ugledao razjapljene čeljusti vuka, pa je pobjegao u kuću od dasaka, kod svog starijeg brata.

Ali evo vuka za njim. On počeo snažno udarati o vrata kuće od dasaka i viknu prašćićima koji su unutra drhtali od straha:

„Otvarajte! Ako ne otvorite, puhati ću iz sve snage i otpuhati vam kuću!”

 Dva prašćića, šćućurena u kući, ne odgovoriše i zli vuk počne puhati svom snagom. Vuk puhnu jednom, pa i drugi put, da bi nakon trećeg puta srušio nevješto sazidanu kuću od dasaka. Kad su zidovi popustili, prašćići pobjegoše kod svog najstarijeg brata, u kuću od cigala. Vuk krene za njima i povika pred kućom:
„Otvarajte ili ću vam otpuhati kuću!”

Najstariji brat mirno uzvratu vuku kroz vrata:
„Možeš puhati koliko te volja! Kućicu ne možeš srušiti!”

 To je strašno razljutilo vuka. Obrazi mu se zacrvenješe od gnjeva. Udahnuo je zrak i puhnuo što je jače mogao. Međutim, jedino što je uspio otpuhati na čvrstoj kući od cigala, bila je prašina na prozorima. Pokušao je još nekoliko puta i onda, uvidjevši da uzaludno puše, počne se vuk penjati uz kuću prema krovu, kako bi kroz dimnjak ušao unutra. Najstariji brat, začuvši da se vuk penje na krov, hitro reče mlađoj braći:
„Brzo, zapalimo vatru u ognjištu!”

 Zli vuk se uspenra na krov i kroz dimnjak skoči dolje, ali vatra je već uveliko gorjela, tako da mu je ispržila rep. Vuk strahovito vrisnu od bola i izleti iz dimnjaka navrat-nanos. Zatim stade trčati po potoku, pokušavajući ohladiti rep. Opekotina bijaše toliko užasna, da zlom vuku više nikada nije ni na kraj pameti bilo niti da prođe pokraj kuće od cigala najstarijeg prašćića, a kamoli da se opet po njoj penje.

 U samoj kući nastade veliko veselje. Otada su mlađi prašćići slušali svojeg starijeg brata i marljivo su radili da i sebi izgrade kuće od cigala. Opasnog događaja sa zlim vukom su se prisjećali samo ponekad, prepričavajući kako se sve to dogodilo i šaleći se na račun vuka. Smislili su i pjesmicu koju otad rado pjevaju pa ju se čak može i čuti, ako se pažljivo sluša dok šetate jasenovom šumom;

 „Tko se boji vuka još
tri za groš, tri za groš.
Vuka se ne bojim ja, tra-la-la-la-la!”

